



Početak

O nama

Kontakt

Izbornik

Najnovije vijesti
Aktualno
Uvodnik
Hrvatska
Unutarnja politika
Gospodarstvo
Bosna i Hercegovina
Vanjska politika
Iseljeništvo
Gledišta
Kultura
Znanost
Društvo
Religija
Kolumne
Feljtoni
Intervjui
Izjave tjedna
Povijest

Nalazite se ovdje: Početak > Hrvatska > Tko nadahnjuje suvremene umjetnike?

Film nije umjetnost, to je najobičnija industrija
četvrtak, 13. veljača. 2014. 13:18

Je li Slobodan Milošević na čelu FIFA-e?
četvrtak, 13. veljača. 2014. 11:27

Bošnjaci moraju odlučiti: europezacija ili daljnja islamizacija
srijeda, 12. veljača. 2014. 10:58

Anketa

Zbog čega Zoran Milanović nije smijenio Slavka Linića?

- Boji ga se
 Čuva vlast
 Ne razumije problem
 Nešto drugo

Glasuj

Vidi detalje

Subota, 15/02/2014 21:39:54

Tko je Online?

Trenutačno aktivnih gostiju:
353 i 3 članova online

pretražite...

Poveznice

Vlada RH
Fond za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost
Matica hrvatska
Nacionalna i sveučilišna knjižnica
Hrvatski državni arhiv
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Hrvatski institut za povijest
Društvo hrvatskih književnika
Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća
Hrvatski informativni centar
Hrvatski memorijalno dokumentacijski centar
Domovinskog rata
Glas koncila
Slobodna Dalmacija
Novi list online
Hina

Prijavi se

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

Prijava

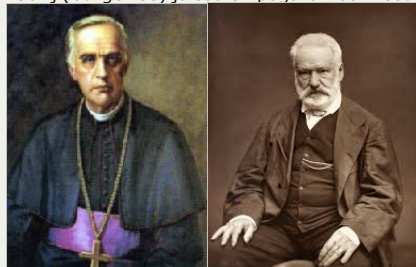
Zaboravili ste lozinku?
Zaboravili ste korisničko ime?
Kreiraj korisnički račun

Tko nadahnjuje suvremene umjetnike?

Objavljeno petak, 14. veljača. 2014. 00:00 | | |

Modernizam ili moderna su masonski proizvod

Najsuptilniju eroziju stanja čovjekovog bitka, odnosno kontrole uma čovjeka, sotona provodi preko umjetnosti. Ne samo da je njegova vojska demona nadahnjivala velike svjetske umjetnike, ona je nekima u potpunosti ovladala. Budući umjetnost nije suverena u svom vlastitom području i nije podređena nijednoj krjeposti, niti razboritosti, ni umijeću, često umjetnikovu inspiraciju koja nije podložna nekim zakonima i nedostacima udahnjuju duhovi „odozgor i odozdo“. Ovdje treba naglasiti da demoni, a tako ni anđeli, kao stvama bića božanskog, nebeskog podrijetla, ne mogu na čovjeka djelovati protiv njegove volje. Nužna je stoga umjetnikova dispozicija, spremnost da ga nadahne zlo ili dobro, te da padne pod utjecaj demona ili anđela. Tu su demoni u prednosti jer čovjek je po svojoj naravi grješnik, u njemu su grješne sklonosti i grješne pohrane. Nije stoga čudno što su tijekom povijesti veliki umjetnici dobivali atribut „genija“. Genij (lat. *genius*) je ustvari poganski duh zaštitnik – demon.



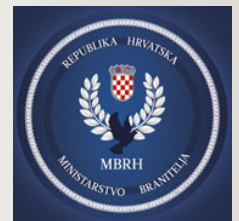
Antun Mahnić i Victor Hugo

Kao što je rečeno, umjetnik stvarajući svoje djelo može biti pod dobrim pobudama, pod utjecajem anđela koji će ga štiti od loših inspiracija, a isto tako može biti nadahnut zlom i lošim demonskim pobudama. Metafonički gledano, umjetniku dok stvara svoje djelo na desnom ramenu mu sjedi anđeo čuvar, a na lijevom demon štete, i svaki od njih čeka da da svoj obol u obliku „svjetlih“ ili „mračnih“ inspiracija. Slobodna ljudska volja najveći je naravni Božanski dar i umjetnik sam odlučuje o prihvaćanju dobrih ili zlih iskušenja.

Lom u umjetnosti dogodio se kada je osmišljeno „mnogoglavo čudovište“ u umjetnosti pod imenom modernizam. Modernizam ili moderna (kasnije poznati pravci: avangarda, kasna moderna i postmodernizam) nikako nije samonikli antitradicionalni odgovor protiv akademske i kršćanske tradicije kasnog XIX. stoljeća, već višeznačna kulturna pojava poticana i stvarana u laboratorijima masonske elite u kojoj se pod floskulama inovativnog, modernog, novog, naprednog itd., počelo stvarati u umjetnosti sve ono što nije kršćansko i katoličko. Umjetnici su postali bezobzirni, radikalni i oholi sijači kulture smrti - ložači pakla, poticani i stvarani od svojih mecena- masonskih eugenika („cmih vračeva“). Zato ćemo u vrtlogu raznoraznih umjetničkih pravaca moderne pronaći ideološko-filozofski opus, od anarhizma, socijalizma, pozitivizma, relativizma, pa sve do antičkog poganstva, renesanse, spiritizma, alkemije, istočnjačkih religioznosti itd.

Pozornost ipak treba posvetiti pravoj naravi suvremene umjetnosti. Kontinuitet umjetnosti od moderne do postmoderne, ne podvrgavajući se prirodnom zadanostima danima nam od Stvoritelja, fantastično se uklopila u sekularizirani svijet koji svojim zakonodavstvom dopušta blasfemiju, ali kažnjava ugrozu te „slobode govora“. Bog je u toj umjetnosti odavno mrtav, a kršćanska etika i estetika nemaju pravo javno izražavanja u sekularističkom svijetu upravljano od „Velikog oka“ iz razloga što svojim djelovanjem jedino kristologičnost čovjeka može učiniti slobodnim. Postmoderna je samo zabila zadnji čavao u lijes Nietzscheovog „mrtvog Boga“. Ovo postmodernističko stanje „Božje smrti“, stanje je kada se na Krista gleda kao na još jednog mrtvaca na križu, ovo je stanje gdje je Krist, kao i Njegova Majka Marija, ponižen i proganjan iz svijeta (Marko Francišković: *Hrvatska knjiga opstanka*, Biblioteka Dva Srca, Zagreb, 2006., str. 544. i 545.).

Došlo je vrijeme kada je nadahnitelj s lijevog ramena preuzeo prevlast u nadahnuću umjetnika. Iz te demonske inspiracije, fantazije i opsjene, često pospješene i raznim opojnim i omamljujućim sredstvima, izrođuje se suvremena magija umjetnosti koja proizlazi iz tvorevine oblika, riječi, boja, linija, zvuka, pokreta - koje u čovjeku izazivaju određena duševna raspoloženja, često nalik transu (enstazi). Budući da je i konzument umjetnosti pod prismotrom

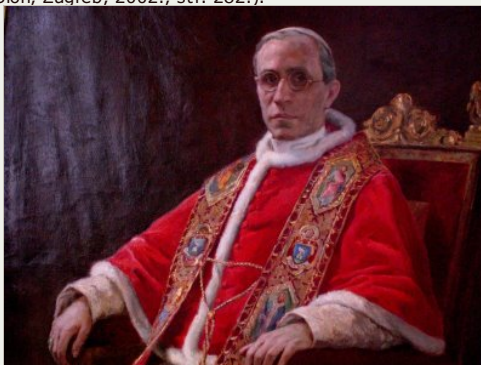


A School with a View



i u programu „crnih vračeva“ stvara se paradigma „obojenih naočala“. Konzument kroz programirani „filter“ vidi svijet isto kao i umjetnik. U stanju „omamljenosti“ i transa, u svom onkološkom svijetu i sam vrlo lako dolazi u dodir sa izravnim uplitanjem demona. To i je cilj „crnih vračeva“, da kroz demonski nadahnuto umjetničko djelo stvaraju inverznog čovjeka- sužnja đavla.

Suvremena umjetnost u kontekstu sociologizirane demonologije je programirana inverzija svih vrijednota, pa tako i estetske. Znajući da je estetika jedno od šest područja (uz religiju, moral, društveno uređenje, industriju i politiku) na koju je usmjereno djelovanje okultnih i magijskih centara moći, nije čudno što je ta naopaka estetika suvremene umjetnosti postala organizirana pobuna protiv svakog ustaljenog reda, protiv Boga i čovjeka. Dijabolička jednadžba ružno=lijepo dovela je u umjetnost „estetiku ružnog“, ludog, sablasnog, vampirskog i zvjerskog (Miro Glavurtić: *Satana, Sion, Zagreb, 2002.*, str. 282.).



Papa Pio XII.: Zlo može biti predstavljeno u svijetu istinske umjetnosti.

Negacija umjetnosti kao „estetike lijepog“ ne može se odnositi na sve suvremene autore. No i kod umjetnosti anđeoskog nadahnuća velika je razlika između tog suvremenog djela sa srednjovjekovnim ili baroknim djelom. Najlakše to možemo utvrditi kod „umjetnosti oka“ (arhitektura, slikarstvo, kiparstvo). Zasigurno mnoge poznate suvremene slikare i kipare u njihovom umjetničkom izričaju vodila je ruka dobre inspiracije. Njihova djela, iako modernističkih formata, ostavljat će iza sebe estetsko udivljenje. No, kako se ti umjetnički uradci uklapaju u sakralnu umjetnost pošto u svom prikazu ne mogu dokučiti božansko, niti sveto, niti uzvišeno? Kod vjemika djela suvremene umjetnosti koliko god zračila ljepotom mogu samo izazvati estetski doživljaj, mogu poslati jasnu poruku, mogu čak pobuditi i religiozne osjećaje, ali dalje od toga ne. Pred tim kipovima i slikama, bili oni u crkvi ili u galeriji, niti jednom vjemiku neće se sama od sebe prigibati koljena jer neće doživjeti mistični prizor u likovima Isusa Krista i svetaca te svoje duhovno preobraženje. Ne će u tim djelima osjetiti bogoslužni čin, element transcendentalne objave i otajstvo kršćanske vjere kao u klasičnoj umjetnosti srednjeg vijeka. Vjemik prema suvremenom sakralnom djelu može biti u najboljem slučaju samo zanosni motritelj, ali nikako ponizni klanjatelj.

Kako onda prepoznati u umjetnosti djelo demonskog nadahnuća? Nekada i vrlo teško. Osnovno gledište mora se temeljiti na analogiji lijepog kao iskonske božanske ideje, a ružnog kao njezine negacije. Ljepota je, kako je davne 1917. godine rekao krčki biskup Antun Mahnić, sjaj istine. A istina se opet svodi na Boga kao uzorno prapočelo. Pošto je Bog istina, a i bit religije, spoj između lijepe umjetnosti i religije sačinjava istina. Drugim riječima, lijepo predstavlja sklad, harmoniju, cjelovitost, uzvišenost, spokoj duše, dok ružno počiva na potpuno suprotnom, disharmoniji, ne cjelovitosti, napetosti, nemiru, užasu itd. Lijepo umjetničko djelo zato je povezano s dobrim, koje teži moralnom cilju prema kojem je usmjereno. Ono vapi prema konačnoj svrsi, a to je uspon prema Bogu kao konačnom Dobru.

To ne znači da umjetnik lijepim djelom ne smije prikazivati zlo kao suprotnost dobru, ružno kao negativnu projekciju ljepote, kao kanon mjere, simetrije. Ljepota svijeta izgledala bi manja ukoliko zlo ne bi bilo umjetnički prikazano kao suprotnost dobru. No, kod estetskog izražavanja ružnoga treba znati razlučiti radi li se o dobrim nakanama umjetnika ili o demonskom nadahnuću, neljudskom, čudovišnom i dekadentnom, kao radikalnoj apstrakciji čovječnosti. Primjerice, Quasimodo u *Zvonar crkve Notre Dame* Victora Hugoa nije čudovište, nego samo nakazni lik u smislu negativne projekcije ljepote, a ne negacije dobra.



Jasno je da će kod demonski nadahnute umjetnosti, „estetike ružnog i zlog“, njezino djelovanje na čovjeka biti loše, što je sukladno demonskim nakanama. No, kako prepoznati, prema izvanjskom obliku, savršeno umjetničko djelo koje također demon može oponašati? Demon može obdaru lijepim oblikom umjetničko djelo da bi kroz to savršeno djelo promicao loš sadržaj. Stoga je nužno da se prigodom prosuđivanja umjetničkog djela uz važnost razlikovanja duhova kod inspiracije obvezno uzima u obzir dostojanstvo ili nedostojanstvo umjetnika. Međutim, često se i lakovjerni dostojanstveni umjetnici prigodom nadahnuća, bujne fantazije, neke vrste „transa“, bezbrižno prepuštaju svim inspiracijama kad također mogu biti izloženi demonskim utjecajima. Što je najgore, ne će razlikovati utjecaj anđela od utjecaja demona tako da će tijekom opijenosti istinskog umjetničkog oduševljenja, iz umjetničke mistične ekstaze lako upasti u svojevrstnu demonsku enstazu. U svojoj posljednjoj Božićnoj poruci papa Pio XII. je među ostalom i upozorio: „Zlo može biti predstavljeno u svijetu istinske umjetnosti“. (Egon von Petersdorff: *Demoni, vještice, spiritisti*, Verbum, Split, 2003., str. 195., 197., 199. i 204.)

Međutim, nije dovoljno za sotonu da umjetničko djelo bude samo demonski inspirirano, nužna mu je moćna infrastruktura svojih apostola, crnih vračeva masonstva, koja će planetarnom pučanstvu „implantirati zemetak“ kako je upravo to djelo, koje ne nudi niku blagost duši već šokira i uznemiruje, najveće umjetničko dostignuće, kako se tom djelu treba diviti, kako to djelo



treba slaviti, kako u tom djelu treba živjeti. Stoljećima sotonini apostoli preko intelektualne i umjetničke elite cijeli svijet zavodljivo vuku u tamu, u zastrašujuće koketiranje s okultizmom. Najveća je njihova opsjena teza kako je takav diskurs i estetika dokaz intelektualne slobode, pobune, kidanja okova s tradicijom, napretka i intelektualne samosvijesti.

Jer ne zaboravimo, Isus je sotonu definirao kao lašca i ubojicu od početka. Sotona laže da ubije Boga u čovjeku i zato nikad ne djeluje pod vidikom zla, nego pod vidikom dobra, koji čovjeku prividno uvijek nudi nešto još bolje. Upravo zato će „cmi vračevi“ od svjetonazomo i čudoredno sumnjivo umjetnika, čiji su poganski ideali nespojivi s kršćanskom naukom, s metafizičkim bitkom čovjeka kao transcendentnim Božjim horizontom, učiniti lažnog idola, super-zvijezdu, kojoj će se pokloniti lakovjermi i prostodušni puk.

Pomoću lažne mistike u umjetnosti i refleksije intelektualne oholosti zapletene u dijaboličke slijeparije, „Veliko oko“ gura zombizirani puk u ponor beznada. Inverzijom ljepote i dobra koriste alegorijsku sliku grubog kamena kojeg klešu da bi postao kubičan, ulašten, prilagođen njihovom ravnotežom i „ljepotom“. Kako koriste inverziju Križa kao sjecište horizontalne linije (biće uči vladati samim sobom) i vertikalne linije (biće se uzdiže na duhovnu razinu), gdje je slobodni zidar u sjecištu dvaju osi kao ruža smještena na križu, tako preobražavaju ljudsku vrstu inverzijom umjetnosti. Nijemi jezik đavolje inverzije koji govori svakom labilnom srcu i duši koja želi dokučiti njihov misterij preko simbola u umjetnosti isprepleo je cijeli Planet. Nasljednici graditelja Salomonova hrama putem simbola u elementima prirode, kozmosa i ljudi stvorili su proporcije i volumene građevina, arhitektonski „sklad“ u kojem linije „sugeriraju i uravnotežuju“. Živom mistikom brojeva, harmonijom boja, ritmovima zvukova, itd. izgradili su živi temelj svoje inicijacije.



Na taj način „cmi vračevi“ pretvaraju ljudsku vrstu u ljude kontroliranog uma ushićene magijom umjetnosti i obično nakaznim uradcima inverzije dobra i zla, u lutke na koncu koje bespogovorno slijede svoje programere, u zombije kao ljude izbrisanih metafizičkih samobitnosti. Posthumanim dobom kiborgizacije i nastupom „genetičkog genija“ isparit će i transcendencija čovjeka. U perspektivi automata, privida i klonova koji će „zamijeniti“ ljudsku vrstu sve manje će se moći govoriti o savjesti, o božanskoj inspiraciji, o ljudskosti u umjetnosti. Nestajat će u potpunosti iz umjetnosti dodira Boga i čovjeka kao u najuzvišenijoj slici u povijesti umjetnosti, Michelangelovoj alegorijskoj freski *Stvaranje Adama* iz Siktinske kapele u Vatikanu. Dodir neposredne komunikacije i iskonskog povjerenja i bliskosti, istodobno tako različitih, a tako sličnih, zamijeniti će interaktivna virtualna stvarnost, neljudsko, nehumano i čudovišno stanje u umjetnosti.

Činilo bi se da pred umjetnosti nema budućnosti. Ono što je nekoć pripadalo Bogu, metafizički i prorocima preotela je tehno-znanstvena igra „cmih vračeva“. Inverzija s umjetnošću, kao i sve druge tehnike superiornih eugenika o sveopćoj zombizaciji planetarnog puka zalaze u završnu fazu. No, kada sve bude izgledalo izgubljeno, sve će biti spašeno! Stoga, ljudska civilizacija kad-tad će krenuti putem ozdravljenja kada će ponovno zaživjeti prava umjetnost koja sada još živi u egzilu stvaralaštva, a tada će buknući nova inspiracija ljepote, dobrote i Istine... (Djelovi iz knjige *Magija umjetnosti*, 2013.)

Mladen Lojkić

Samo registrirani korisnici mogu dodavati komentare

0 Comments